

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben
2015. december 31-én. Az esztendő utolsó napján.***

Kezdő ének: 105. dicséret 1. verse

Főének: 280. dicséret mind a 6 verse

Textus: János evangéliuma 3. rész 30. verse: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.”

Kedves Testvéreim!

Amikor az esztendő utolsó napján megállunk, akkor azt kell újra és újra végig gondolnunk, hogy miként sikerült az Istentől megkapott ajándékokkal élnünk. Sikerült azokat megfelelően felhasználnunk, vagy éppen volt olyan is, ami kihasználatlanul maradt? Isten áldása minden kétséget kizáróan velünk volt 2015-ben is. Nem kellett háborút megélnünk, nem kellett komolyabb belső viszályokat megélnünk, azok a külső események, amik aggasztottak minket, ebben az esztendőben nem jelentettek komoly megpróbáltatást. Amikor lelkileg nehézségeink is voltak, akkor is kaptunk előre lendítő erőt. Sokféle feladat volt gyülekezetünk életében is, de mindezekben érezhettük a Mindenható gazdag áldását. Összegezve azt mondhatom, hogy mindenféle formában a kegyelem időszaka volt az elmúlt esztendő. Isten oldaláról tehát minden rendben volt az elmúlt évben. Ő megadta a lehetőséget arra, hogy Krisztus növekedjen, mi pedig kisebbé legyünk.

A kegyelem éve volt a 2015-ös év. Amikor ezt mondom, akkor arra gondolok, hogy mi történhetett volna, ha rajtunk emberek múlik minden. Akkor biztosan komoly fegyveres konfliktusok alakultak volna ki többfelé. Lettek volna még erősebb terrortámadások. Sokkal több ember halt volna meg mindenféle nyomorúságban, ha mindent mi intézünk. Tudom, hogy voltak borzasztó események, olyanok, amelyek megrázták az egész világot. A terrortámadások szerte a világon. Akár arra gondolunk, amikor a repülőgépet lelőtték, vagy arra gondolunk, amikor Párizsban a vérengzés volt, mindez nagyon szörnyű, de vajon mi lett volna, ha az összes emberi gonoszság kiáradhatott volna, ha nem lett volna fék a világ életében. Minden nehézség ellenére is azt mondom, hogy Isten kegyelme óvta, védte világunkat ebben az évben. Bizony kimondhatom, hogy bár mi nem tettük lehetővé, de Isten mégis megmutatta, hogy Jézus növekedett, mi pedig kisebbé lettünk.

Mit is jelent ez az esztendő utolsó napján megállva? Azt, hogy Jézusnak mondunk köszönetet a kegyelemért, hogy Ő növekedjen, mi pedig megvalljuk bűneinket, megvalljuk, hogy mi is sok mindent megtehettünk volna, de nem tettünk meg, hogy vannak mulasztásaink, amelyek terhelnek minket. Sokszor mi akartunk nagynak lenni, mi akartunk előre mozdítani, ahelyett, hogy kisebbé lettünk volna. A felolvasott szakasz kulcsmondata, ami az esztendő első napján elindított minket, az esztendő zárásakor is figyelmeztet: „Jézusnak növekedni kell, nekem pedig kisebbé lennem”.

Az esztendő kezdetén ez az igeveres a változtatásra szólított fel minket. Láttuk, hogy a 2014-es évünk sem csak a jóságról szólt, így volt mit előre terveznünk, hogy az életünkben javulás, fejlődés következzen be. Kimondtuk az év elején, hogy a terveinkhez kell igazítani az életünket, nem pedig fordítva. Nagyon sokszor, amikor előre gondolkodunk, akkor az életünkből indulunk ki, akkor a körülmények határoznak meg minket. Egészen másként kell ennek lennie. Mi történt hát velünk 2015-ben? Mi volt a meghatározó? Mihez igazítottuk az életünket? Ahhoz, hogy Jézus növekedjen, mi pedig kisebbé legyünk, vagy pedig megint előfordult az, hogy bizonyos helyzetekben inkább a könnyebb utat választottuk, inkább a kevesebb feszültséggel járó döntést hoztuk meg, csak hogy ne legyen semmi gondunk? Ilyenkor pedig mi növekedtünk. A saját érzéseink, a saját gondolataink, a saját terveink váltak fontossá.

Azt gondolom, hogy Isten szavának az örök üzenete most is előttünk van. Most is tanítani akar minket, hogy ha nem is mindenben sikerült megfelelni a 2015-ös év vezérigéjének, de legalább annak tanítását összegezzük az év végén, hogy az újesztendőre is tovább tudjuk vinni. Újra tervezni soha nem késő, amíg tart a Mindenható kegyelme és itt élünk a Földön.

Keresztelő János, amikor ezeket a szavakat elmondta, akkor éppen egy újratervezési fázisban volt. Eddig ő volt az, aki keresztelt, aki prédikált, aki felhívta az emberek figyelmét a megtérésre. Most pedig itt van Jézus, és ugyanazt teszi. Keresztel, prédikál és az embereket megtérésre hívja. Újra kell értelmeznie az egész életét. Kicsit olyan ez, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt. Csak hogy Keresztelő János tudott valami olyat, amit nagyon sokan nem. Az ő küldetése az, hogy Jézusra mutasson, hogy Jézus útját előkészítse és utána a háttérbe húzódjon. Az esztendő utolsó napján ez a mondat, hogy „neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”, pontosan erre a hármasságra hívja fel a mi figyelmünket is, hogy Jézusra mutassunk, hogy utat készítsünk, hogy háttérbe húzódjunk.

Az első dolog tehát az, hogy mutassunk Jézusra úgy, hogy Őt növeljük az életünkben, magunkat pedig kisebbé tesszük. Ahhoz hasonlít ez, mint amikor egy szoborcsoporthoz nézünk, ahol vannak kisebb és nagyobb alakok is. Kolozsváron látható Mátyás király szobra. Körülötte található több fontos személy is, mint például Kinizsi Pál. Mégis azonnal tudjuk, hogy ki a központi alak. Mátyás ugyanis lovon ül, a többiek állnak. Mátyás alakja nagyobb, mint a többieké. Végül pedig mindenki a főalak felé fordul, hogy a mi tekintetünk is rá figyeljen.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. december 31-én. Az esztendő utolsó napján.

Az embernek úgy kell a Megváltóra mutatnia, és ez nem változik esztendőről esztendőre, ez a kérés nem múlik el a 2015-ös évvel, hogy Jézus legyen a fő alak az életében. Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem. Akkor tudunk tehát Jézusra mutatni, hogyha nem a mi személyünk lesz az elsődleges, hanem mindig Krisztus felé fordulunk, hogy mások is oda nézzenek.

Olyan egyszerűnek tűnik ez így. Amikor pedig a hétköznapiak gyakorlatában az életünk sokszor sodort minket, akkor egészen más történt. Akkor mégiscsak rólam volt szó, akkor mégiscsak az én életem volt a fontos, akkor kimondtam, hogyha lehet, kapjak én is dicséretet. Az esztendő végén pedig, amikor a cégek is jutalmakat osztanak, akkor ott a kísértés. Kiemeljük az embert, az egyént, az ént. Arról pedig nem hiszem, hogy bárhol szó esik, hogy mindazt, amit elértünk, azt Istennek köszönhetjük. Ebben a közegben kell nekem Istenre mutatnom. Ebben kell Jézus felé fordulnom, mert neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Azt kell elérnem az életemben, hogy az odafordulásom vonzza mások tekintetét is. Többször előfordult velem, hogy amikor utcán mentem, akkor láttam valami szokatlant. Odanéztem, és amikor ezt a mozdulatot látták a többiek, akkor ők is odafordították a fejüket. Az odafordulás és megállás másokat is odafordulásra és megállásra készítet. Jézus felé kell fordulni és mellette megállni, hogy másokat is erre készítsünk. Az esztendő utolsó napján kérdésként áll előttünk, hogy sikerült ezt elérnünk akár csak egy ember életében is az elmúlt esztendőben?

A másik, amit Keresztelő János életében látunk, és a mi életünk tervét is meg kellett, hogy határozza, az, hogy készítsük Jézus útját. Egy kicsit talán túlzásnak tűnhet ez, hiszen nem vagyunk mindannyian gyülekezeti munkások, nem vagyunk misszionáriusok, nem nagyon tudunk és most sem nagyon tudunk mit kezdeni ezzel a tervrészlettel, hogy készítsük Jézus útját.

Azt mondják, akik sokat építkeznek, hogy az első mindig az, hogy biztosítsuk az építési terület megközelíthetőségét. Addig nem szabad semmibe belefogni, amíg nem tudjuk, hogy hol fognak járni a teherautók, hova fogják helyezni az építési anyagot. A legelső az útépítés. Amikor pedig az rendben van, akkor neki lehet állni a munkának.

A legelső lépésről beszélünk itt tehát. Építsük az utat. Csakhogy azzal a lelkülettel kell élnünk, ahogyan az előző esetben is mondtuk. Jézusnak növekedni kell, nekem pedig kisebbé lennem. Az útnak Jézus köré kell épülnie. Úgy kell kialakítani az életemet, hogy ott legyek azon a területen, ahol Jézus van. Az előző képet használva úgy kell élnem, hogy kialakítsam Jézus akadálymentes megközelítését.

Ez pedig ismét nem könnyű feladat. Aki ma itt van az istentiszteleten, az biztosan máskor is itt van. A szomszédok, a barátok, a jó ismerősök tudják, hogy jövünk Isten szavát hallgatni. Ez pedig azt jelenti, hogy az életünkre nagyon oda kell figyelni. Ha ugyanis látnak bármit, ami megbotránkoztató, ami nem jó, akkor nem biztosítjuk a többiek útját Jézushoz. Két veszély is van ebben az útépítésben, amikor mi vagyunk a nagyobbak, nem Jézus. Az egyik, amikor a bűneink kerülnek előtérbe, nem pedig Jézus jósága. Bármilyen olyat tettünk, ami nem egyeztethető össze Jézussal, akkor a bűneim Jézus fölé növekedtek. Megakadályozták, hogy mások Jézushoz jussanak.

A másik veszély pedig az, amikor a jó dolgaimat helyezem előtérbe. Dicsekszem, magamat mutogatom. Óriási veszély ez is. Hiszen akkor azt mondom, hogy én jó vagyok, én türelmes vagyok, én odafigyelek másokra, de mindezt úgy, hogy nem kell hozzá külső segítség. Mintha azt sugallnám, hogy megy ez Isten nélkül is. Keresztységünknek, Krisztus ügyének pedig ezzel lehet nagyon ártani, ha nem hangsúlyozzuk eléggé, hogy csak Jézussal együtt tudjuk megtenni azt, amit elérünk. A 2015-ös év minden pozitívuma csak Jézussal együtt valósulhatott meg. Ha Ő nem lett volna, akkor semmi jó nem lett volna a személyes életemben, a gyülekezet életében, országunk, sőt az egész világ életében.

A harmadik, aminek a tervezésünkben benne kell lenni, hogy húzódjunk a háttérbe. A háttérben maradást nem szabad lebecsülnünk. Krisztus ügyét mi képviseljük ebben a világban, de úgy, hogy Ő van az előtérben. A kórus művekben hiába énekel csodásan a dallamot vivő szólam, hogyha a háttérben lévő szólamok nem megfelelően festik alá azt. Itt a Földön, ahol az Úr Jézus minket bízott meg a szolgálattal, itt csak akkor jelenik meg a dallam, hogyha a mi életünk megfelelően aláfesti Krisztus jóságát, szeretetét és tökéletességét.

A 2015-ös esztendőnkben azok a pillanatok, percek, órák, esetleg napok voltak megfelelőek, amikben ez a harmónia megvalósult. Amikor a fődallamot Krisztus lelkülete adta, az életem apró mozzanatai pedig aláfestették, a harmóniát adták. Jézusnak növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Kedves Testvéreim! Most, amikor megállunk a 2015-ös esztendő utolsó napján, akkor tervezzük újra úgy az életünket, hogy lássuk benne a harmóniát. Ehhez pedig arra van szükségünk, hogy az alaptervünk továbbra is az legyen, ami Keresztelő Jánosé volt: Krisztusnak „növekedni kell, nekem pedig kisebbé lennem”. ***Amen!***

Záró ének: 226. dicséret mind a 4 verse